

Làm Người Việt

Tháng Tư tôi chạy: Cộng về
Đi ra biển lớn, tôi thề: không chơi.
Than thân, trách phận nhìn trời,
Vì ai mà nước đổ ngời, hỡi ơi!

Người tìm ra biển trùng khơi,
Người thì ở lại chờ thời tự do.
Không làm tráng sĩ đợi đò,
Nằm yên mà đợi vào lò sát sinh.
Chối từ hiện tại quanh mình,
Chôn vùi quá khứ, dấu tình tiếc thương.
Quốc ca tổng biệt quê hương,
Bồi hồi trong dạ, bốn phương đâu nhà?
Biệt ly, ai chẳng lệ sa,
Nhớ từng góc phố, hàng hoa, gốc dừa.

Trải qua bao trận gió mưa,
Lỡ thời, vận mạng chưa vừa long đong.
Đời như sông rẽ mấy dòng,
Nhận chìm đi những hận lòng chua cay.
Mắt hồn... như sóng trên mây,
Nửa đêm tỉnh giấc, đâu đây? Đoán mò...
Tắm thân tâm gửi, buồn xo,
Tháng ngày lặn đặng, âu lo bất ngờ.

Tiếc thay kỷ niệm đẹp thơ,
Sài Gòn năm cũ, có chờ đợi tôi.
Bao năm sống ở xứ người,
Ngoài vàng trong trắng, đổi rồi còn đâu.
Da nhăn, thưa tóc lẫn râu,
Phong trần đã nhuộm bao màu gió sương.
Chân trời khuất bóng quê hương,
Tháng ngày tiếp nối, cô đơn rã rời.
Tôi đành đánh mất tôi rồi,
Mãi lo com áo dòng đời trôi nhanh.

Bao năm sẹo vẫn chưa lành,
Vẫn đau, rỉ máu, đâm ngàn mũi dao.
Trong chiêm bao, sóng thét gào,
Con thuyền vùi dập, lao đao, vô kỳ.
Ám ảnh... muốn điên đôi khi,
Tự Do quá đắt, còn gì nữa thôi.

Mảnh đời tan tác nhiều rồi,
Làm sao tìm lại một thời bình yên.
Độc tài, đảng lại bạo quyền,
Hung hăng bóc lột, bạc tiền, no say.
Cột mốc Tàu gỡ bao cây,
Cõi bờ đổi chủ, qua tay sáng chiều.
Ai người ra phép trừ yêu,
Bảo toàn sông núi, phủ điều nhận vơ.

Một đêm tóc bồng bạc phơ,
Thoát vòng đô hộ, đến bờ tôn sinh.
Làm người Việt có chí, tình,
Sống sao không thẹn lòng mình vân vi.
Trăm năm còn lại những gì,
Anh hùng gương ấy, sử thi tên đề.

Tháng Tư Đen, một lời thề,
Quốc, Cộng không sống đề huề với nhau.
Giặc Tàu chó có vênh râu,
Việt Nam quyết chiến, trời cao thấu tình.
Hồn thiêng sông núi hiển linh,
Oai hùng một cõi, thượng kỳ thăng hoa.

Nguyễn Phương Thủy